

SOCIETATEA
SECRETĂ A
ANIMALELOR

RENAȘTEREA
PHOENIXULUI

LUKE GAMBLE

ILUSTRAȚII DE JANE PICA

Traducere din limba engleză de Diana Morărașu

Editura Paralela 45

Redactare: Anda Marin, Ramona Rossall
Corectură: Maria Fiera
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Adaptare grafică a copertei: Mirona Pintilie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GAMBLE, LUKE

Societatea secretă a animalelor : renașterea Phoenixului / Luke Gamble :

il. de Jane Pica ; trad. din lb. engleză de Diana Morărașu. – Pitești :

Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-4055-0

I. Pica, Jane (il.)

II. Morărașu, Diana (trad.)

821.111

The Secret Animal Society: The Forgotten Phoenix
Luke Gamble

Text © Luke Gamble, 2022

Illustrations by Jane Pica © Scholastic, 2022

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

PROLOG

Copacii falnici din pădure se înălțau spre cerul nopții ca un rând de dinți zimțați. O străfulgerare aurie străpunsese plasa deasă de crengi împletite. Lumina începu să înainteze șerpuint, făcându-și loc printre trunchiurile aproape lipite. În mișcarea ei, lăsă în urmă o dâră luminoasă, după care năvăli într-un luminiș și se prăbuși la pământ.

Mica pasăre era epuizată. Aproximarea copacilor făcuse zborul aproape imposibil și se opri să-și refacă stropul de putere care îi mai rămăsese. Nici măcar în adâncimile nepătrunse ale celui mai întunecat codru nu existau umbre îndeajuns de dese, încât să ascundă această flacără aurie, iar ea știa că vânătorii nu erau departe. Ridicând căpșorul, pasărea aruncă o privire spre cerul nopții. Apoi, dintr-o mișcare iute a ciocului, își smulse o pană aurie de pe piept și o lăsă să cadă la pământ. Avea o șansă să

funcționeze, dar, dacă eșua, poate ceilalți vor afla despre chinurile ei.

Pasărea dădu de câteva ori din aripile strălucitoare. În anii de captivitate își pierduseră mult din măreție, în locurile unde odinioară fuseseră straturi dese de pene aurii, acum erau doar porțiuni golașe. Era slabă și ghearele ei, odată ascuțite ca lama, erau acum rupte și crăpate. Dar, chiar și așa, nu se dăduse bătută niciodată.

Un foșnet răzbătu din adâncul pădurii și o făcu să tresară, iar o lumină aurie țâșni instinctiv din aripile ei, într-o orbitoare străfulgerare de sfidare. Nu mai avea vreme de pierdut.

Pregătindu-se pentru o ultimă sforțare, pasărea privi din nou stelele de deasupra capului. Nu era nicio pală de vânt, cu atât mai mult nu aici, printre trunchiurile dese ale copacilor, dar, când își încordă mușchii să se lanseze în văzduh, o adiere neașteptată trecu prin luminiș.

Cu o mișcare hotărâtă, țâșni spre cer. Ceva era în neregulă. Aripa stângă nu se putea sincroniza așa cum trebuia și pasărea se zbătu, dând în zadar din aripi. Se înclină într-o parte, apoi căzu înapoi la pământ – un morman de pene cuprins de disperare. Fusesse cea mai bună șansă de până acum. Pentru prima dată în istoria existenței ei, pasărea fu încercată de o emoție nouă: lipsa de speranță. Nu mai exista scăpare.

Dihania care apăru pe cărare câteva clipe mai târziu era un monstru plăsmuit din cele mai negre coșmaruri.

Din capul ei creșteau țepi ca niște sulite ucigașe, labele se terminau cu gheare și, cu toate că urechile acoperite cu blană sugerau o moliciune care lipsea restului corpului, ochii de culoarea chihlimbarului erau aceia ai unui lup la vânătoare. O îmbinare de fiare, o oroare făcută din toate creaturile pădurii, toate contopite într-o singură bestie furioasă.

Pe măsură ce se apropia de pasăre, dihania își rânjea colții, iar sunetul care răzbătea din gâtlejul ei era jumătate urlet triumfător, jumătate croncănit. O chemare hidoasă care se prelinse în noapte, încheindu-se într-un răget prelung, ce atârna greu în aerul rece.

Timpul parcă se opri în loc și o tăcere nefirească înghiți din nou pădurea. Bestia nu se mai clinti, singurul sunet care tot se mai auzea era răsuflarea ei neregulată, ce se ridica într-un șuvoi de aburi în răceala nopții.

— Termină-l, șuieră o voce dintre copaci. Mă întreb dacă îți amintești de câte ori am făcut asta. Un Phoenix își amintește de fiecare moarte-n parte? Ții socoteala morților tale, micuțule? Cu fiecare renaștere mi-e tot mai ușor să-ți iau urma. Corpul tău e aproape epuizat, nu mai poți zbura, dar încă am nevoie de multe de la tine. Mai sunt atât de multe de făcut!

Din voce răzbătea un soi de dor. O sete neostoită.

— Mă întreb ce-o să mă ajuți să creez de data asta, rosti cu voce răgușită omul care păși în poieniță și se opri în spatele mutantului care încolțise Phoenixul.

— Pe el! se auzi comanda în noapte.

Dihania se repezi la atac cu ochii ieșiți din orbite. În timp ce se apropia în salturi de Phoenix, se mișca plină de furie și putere, încât nici nu-i mai băgai de seamă talia mai curând mică.

Încă două salturi rapide și fu lângă pasăre, cu colții gata să muște, cu ghearele gata să înșface. Dar în clipa următoare împietri. Colții i se opriră la câțiva centimetri de penele aurii, apoi creatura se trase brusc înapoi, împiedicându-se și scuturând din cap.

Monstrul părea sfâșiat – înăuntrul lui se dădea o adevărată luptă. Era limpede că o parte din el își dorea să atace Phoenixul cum i se comandase, cu dinții dezgoliți într-un mârâit fioros, dar cealaltă parte părea a se opune nevoii de a mușca, obligându-l să se retragă.

Phoenixul rămase neclintit, urmărind cum dihania aceea se îndepărta clătinându-se. În ochii săi pătrunzători licări o lumină. Durere. Dar nu pentru sine. Phoenixul întinse capul, îmbiind parcă monstrul, oferindu-i-se, înțelegând foarte bine care dintre ei era într-un pericol mai mare în clipa aceea. Sigur trebuie să fi suferit destule din cauza unui stăpân atât de ticălos.

Săgeata țâșni din arbaletă și pătrunse cu atâta putere în Phoenix, încât smulse pasărea de la sol și o aruncă de partea cealaltă a luminișului, țintuind-o de trunchiul unui copac. Trupușorul muribund se prăvăli pe-o parte.

Dihania urmărea scena schelălăind supusă. Din gâtlej îi ieși un zgomot, undeva între scrâșnet și urlet.

— Ai fost atât de aproape, grăi răgușit, cu o urmă de nostalgie, stăpânul.

Corpul Phoenixului începu să strălucească, iar monstrul se trase îndărăt, schelălăind. Nu anticipase că a doua săgeată trasă din aceeași arbaletă îi va străpunge inima. Dihania căzu instantaneu, corpul ei zvârcolindu-se ușor pe pământul umbrat de copaci.

— Nu erai perfect, dar vei fi curând, micuțule, spuse omul, aruncând o privire spre forma flască a monstrului care își dădea ultima suflare. Pășind spre corpul care încă se zvârcolea, puse pe el un picior încălțat cu un bocanc din piele și smulse săgeata din piept. Un mic chicotit se auzi dinspre siluetă când ieși săgeata din trup, făcând un zgomot scurt, ca de aspirare. O șterse repede și o puse la loc în tolbă.

O licărire lumină copacii din jur: dintre penele Phoenixului țintuit de copac izbucniră flăcări. În întunericul din jur, strălucirea corpului arzând era orbitoare.

Silueta duse mâna streașină la ochi, apoi se grăbi înspre Phoenix, lăsând arbaleta la pământ. Un craniu în

flăcări, gravat pe armă, privea în sus spre cerul nopții, în timp ce omul vârî degetele în săculețul ce-i atârna la cingătoare și scoase o pungă mică de plastic.

— Doar un strop. Vocea îi era încărcată de un entuziasm abia reținut. Aplecându-se spre corpul care ardea, întinse o mână să ia puțin din cenușa rămasă. Puse cenușa cu grijă în punguță, apoi o sigilă cu degete îndemânatic. Își întoarse apoi privirea spre mica grămăjoară de cenușă rămasă.

Săgeata care ucisese Phoenixul era acum înfiptă în copac; tija se înnegrise puțin din cauza combustiei, dar în rest era imaculată. O smulse și, cu un mormăit satisfăcut, o băgă în tolbă, la locul ei.

— Și acum renașterea!

Luându-și arcul și atârându-l de umărul osos, silueta se întoarse să se uite la monstrul care zăcea între frunze, scăldat în lumina lunii.

— Mai sunt necesare câteva modificări ca să facem din tine un adevărat asasin. Însă noaptea e abia la început. Trebuie să mai adaug ceva cu mai mult instinct criminal.

Ultimul cuvânt rămase suspendat în văzduhul nopții, în timp ce trupul inert al monstrului fu săltat de jos. În ochii creaturii jucă pentru scurt timp strălucirea flăcărilor Phoenixului care se stingeau, iar pe fața necunoscutului apăru un zâmbet răutăcios.

— Nu mai durează mult.

Un ciripit ascuțit, strident, răsună în toată poienița. Phoenixul, renăscut ca pui mititel, se împletici câțiva pași în spate, într-o jalnică încercare de a scăpa de cel care-l vânașe.

Prea încet. O mână lacomă înșfăcă neajutoratul pui și-l aruncă într-un buzunar voluminos.

— De fiecare dată, tot mai multe de făcut, mormăi în barbă silueta, satisfăcută de munca din această noapte. Apoi făcu stânga-mprejur și se depărtă cu pași mari. Intră printre copaci, iar întunericul o înghiți.

CAPITOLUL UNU

În care se apropie Crăciunul și Edith știe că se va întoarce la Cabana din Pădure... dar mai întâi trebuie să treacă de câteva examene...

Școala de Fete Sf. Montefiore era mai strictă decât orice altă școală cu internat din Londra. Avea niște standarde de menținut. În vreme ce multe școli întâmpinau încheierea trimestrului¹ cu piese de Crăciun, cu concerte de colinde și cu o frenezie de urări festive, fetele de la Montefiore erau puse să dea examene.

Sala de examinare era – previzibil – rece, austeră și neprietenoasă. Șemineul mare, amplasat în peretele din față al camerei, se deschidea cavernos în fața primului șir

¹ În Anglia, anul școlar este împărțit, în general, în trimestre. (N. red.)

de bănci pentru o singură persoană. Ca de obicei, era gol și neaprinș. Doamna Montefiore stabilise că folosirea lui ar fi fost o risipă.

— Copiii trebuie să fie activi. Trebuie să se încălzească singuri prin hărnicie, a fost ea auzită afirmând în numeroase ocazii.

Pereții sălii de examen erau de un alb curat, de spital, în contrast cu bârnele moderne din lemn întunecat care se înălțau până sus, susținând tavanul înalt. Lemnul ducea cu gândul la căldură și da, într-adevăr, înainte ca Sf. Montefiore să fie școală, această încăpere fusese o sală de banchete. Era greu de crezut că oamenii dansaseră și râseseră chiar în acest loc. În cazul în care cineva i-ar fi împărtășit acest amănunt lui Edith Wight, care stătea singură, sugând agitată capătul stiloului, probabil i-ar fi fost foarte greu să creadă.

Nu că lui Edith i-ar fi păsat prea mult. Matematica fără calculator era al doilea examen al ei pe ziua aceea. Întrebările erau cu mai multe variante de răspuns, așa că avea totuși o șansă să nimerească răspunsul corect. Dar nu o ajuta prea mult. Întrebările erau imposibile, făcute special să-i deruteze, să-i depășească și să-i provoace până și pe cei mai pregătiți dintre copii. Chiar dacă Edith era în grupa de avansați la matematică, se blocase.

Unghiurile, fracțiile și procentele se amestecau în fața ei, iar Edith se uita neajutorată la foaie, încercând cu

disperare să-și amintească formulele pe care probabil le întâlnise pe undeva, dar care în mod sigur nu îi fuseseră predate. Era ridicol și complet nedrept ca profesorii să o pună pe ea și *numai* pe ea să dea un astfel de examen imposibil. Și totuși asta se întâmpla. Întreaga situație semăna izbitor cu ceea ce Anita, cea mai bună prietenă a lui Edith, etichetase drept „o agendă“.

Și era adevărat, școala avea o agendă. Edith era acum o problemă pentru Sf. Montefiore. După vacanță, Edith se întorsese la școală complet schimbată. Dispăruse copila timidă cu durerile de cap care o doborau. Spre marea uimire a profesorilor și a colegelor, Edith se întorsese cu o încredere nouă, în ciuda traumei cauzate de dispariția părinților ei undeva în pădurea amazoniană, în ciuda faptului că fusese trimisă la un unchi despre a cărui existență nu avusese habar înainte de acea vacanță de vară, în ciuda faptului că plecase din școală ca o fetiță care nu putea ieși fără supraveghere.

A reintrat în școală cu spatele drept, putea participa la excursiile ocazionale ale școlii la muzee sau la diverse prelegeri, putea chiar ieși afară în timpul liber, deși Edith prefera să petreacă timpul cu Anita, stând în bibliotecă și studiind cărți despre viața sălbatică și despre biologia animalelor. Dar cel mai uluitor era faptul că Edith se întorsese cu abilitatea de a-și privi profesorii în ochi, o privire care nu putea aparține decât unui copil care își găsisese „încrederea în sine“.

Și nimic nu-i tulbura mai tare pe profesorii de la Sf. Montefiore decât un copil care își găsisse încrederea în sine. Astfel de copii erau periculoși, dificili și încăpățânați. Erau mai greu de înfrânt, mai rezistenți și nu atât de lesne de adus în pragul lacrimilor. Școala făcea tot ce-i stătea în putință să exmatriculeze asemenea copii cât mai repede, dar, spre disperarea doamnei Montefiore însăși, s-au trezit blocați cu Edith pe cap.

Părinții lui Edith, ambii savanți și exploratori faimoși, dispăruseră în jungla amazoniană trimestrul trecut. Povestea ajunsese în ziare. Învățații de la Cambridge care se pierduseră în pădurea amazoniană avuseseră capacitatea de a stârni un mare interes. Așa că doamna Montefiore fusese interviuată și obligată să declare că Edith era o fetiță foarte curajoasă și că școala era întru totul alături de ea în această perioadă dificilă. Grație unei cepe tăiate mărunt, reușise chiar să pară copleșită de emoții pentru greaua încercare prin care trecea fetița aflată în grija ei.

Exmatricularea lui Edith într-o perioadă în care școala încă era în atenția publică ar fi putut avea efecte negative. Administratorii ar fi putut pune întrebări, mai ales că școala declarase public că îi oferea lui Edith cea mai atentă îngrijire. Doamna Margot Montefiore nu ar fi riscat niciodată să păteze numele prețioasei ei instituții.

Nu. Edith nu putea fi exmatriculată fără un motiv serios. Dar nu era genul de copil care să încerce să dea

foc școlii. Era politicoasă, respecta regulile. Singura soluție era s-o facă să se simtă atât de mizerabil, încât să părăsească școala din proprie inițiativă. Astfel, campania împotriva lui Edith debutase în forță.

A obliga un copil să dea examene în plus fix înainte de Crăciun era modalitatea perfectă de a-i înfrânge rezistența. Erau siguri că Edith va ceda. Era o soluție pe care nimeni nu o va putea chestiona – draga de Edith pur și simplu n-a putut ține pasul, academic vorbind –, iar școala va putea păstra toate taxele care fuseseră

plătite în avans. Iar, ca să se asigure, i-au spus lui Edith că, dacă nu va lua un A¹, va trebui să repete tot anul.

— Mai ai cincisprezece minute. Când sună clopoțelul, lași jos stiloul și părăsești sala în liniște. Vocea hârșăită a domnișoarei Bittiful, uscata profesoară de matematică ce stătea impunătoare la catedra așezată în partea stângă a șemineului, răsună în sala de examen.

Tot ce ținea de domnișoara Bittiful zgâria. Vocea, felul în care se uita de deasupra nasului ei lung și ascuțit peste umărul persoanei cu care stătea de vorbă, faptul că niciodată nu dădea liber elevilor când suna clopoțelul, mereu întârzia câteva minute, nu de alta, dar voia pesemne să se asigure că cei mici vor ajunge ultimii la coadă la cantină sau vor pierde o parte din pauză.

Edith aruncă o privire spre geanta ei pusă lângă ușa. În partea de sus, se vedea o scrisoare înghesuită în grabă. Plicul, care traversase jumătate de lume, era ros la capete și mototolit. Cu atât mai mult cu cât Edith o citise deja de câteva ori, deși doamna Montefiore i-o înmânase la prânz.

— Iar ești abandonată, Edith Wight. Se pare că a devenit un obicei pentru părinții tăi. Poate se bucură ceva mai mult decât ar trebui de mica lor excursie pe Amazon fără tine? spusese doamna Montefiore

¹ În Anglia, în sistemul de notare sunt folosite litere, A fiind nota cea mai mare. (*N. red.*)

dăruindu-i lui Edith un zâmbet superficial, neplăcut, în timp ce flutura scrisoarea în mână.

Edith fusese prea șocată ca să răspundă. Se abținuse cu greu să nu icnească și să smulgă scrisoarea din mâna durdulie a doamnei Montefiore. În schimb, luase cu cel mai mare calm scrisoarea și, apelând la toată voința de care dispunea, așteptase până ce directoarea se plictisise și plecase.

Plicul fusese deja deschis, dar înăuntru erau exact veștile pe care Edith le aștepta. Părinții ei erau sănătoși. O copleși ușurarea când citi cuvintele mângălite în grabă ale tatei. Inundațiile se retrăseseră, iar el și mama ei fuseseră salvați de un trib local.

Ajunseseră într-un sat și trimiseseră această scrisoare printr-un membru al tribului, care, la rândul lui, trimisese un mesager într-un oraș, de unde scrisoarea a fost trimisă cu poșta aeriană la școala ei.

Se părea că acum, că nivelul apei scăzuse, ai ei se străduiau să își găsească ambarcațiunea pe care lăsașeră documente importante și notițele câtorva luni bune de cercetări. Iar după aceea se vor întoarce în Anglia. Făcuseră descoperiri uluitoare, pe care voiau să le împărtășească întregii lumi.

Asta însemna că nu vor fi acasă de Crăciun, realiză Edith. Îi dădură lacrimile. Ce putea fi atât de uluitor și misterios la muștele de carne? se întrebă ea. De ce oare cercetarea asta era atât de importantă, încât părinții ei

nu puteau veni acasă de Crăciun? *Muștele* acelea erau chiar atât de importante, mai importante decât ea?

Se ciupi, pedepsindu-se singură pentru gândul ăsta. Părinții ei o iubeau, ea îi iubea pe ei. Probabil aveau motivele lor. Și oricum, dacă se întorceau să își caute barca, asta însemna că vor mai lipsi încă vreo două luni. În paragraful de la sfârșit, promisese că se vor întoarce până la Paști.

— E de la părinții tăi? întrebă Anita, așezându-se lângă ea pe bancă și aplecându-se să vadă scrisoarea.

— Da, spuse Edith respirând adânc.

— Se întorc acasă?

— Nu se întorc de Crăciun, dar sunt în siguranță, apele s-au retras. Au ajuns într-un sat, spuse dintr-o suflare Edith, cuvintele ieșindu-i din gură într-un șuvoi în timp ce ridică privirea spre prietena ei.

Anita zâmbi.

— Grozav! Cred că ești fericită!

— Sunt! Sigur că sunt! Doar că am sperat... am sperat că se vor întoarce mai repede, să mă salveze din locul ăsta îngrozitor.

Anita o cuprinse de după umeri și o strânse.

— Dar partea bună e că o să te întorci la unchiul tău de Crăciun, nu?

Edith încuviință, luminându-se. Gândul că va petrece Crăciunul cu Doctorul, cu Betty, Francis, Arnold, Gerry

și cu toate animalele uimitoare de la Cabana din Pădure o întremă îndeajuns cât să întoarcă zâmbetul prietenei sale.

— Sper că într-o bună zi vei veni în vizită la Cabana din Pădure.

— Tare mult mi-ar plăcea! Iar tu TREBUIE să vii în India! Părinții mei sunt disperați să te cunoască și știu sigur că ți-ar plăcea la nebunie acolo. Sunt niște animale extraordinare.

Edith își spuse-n sinea ei că s-ar putea să aibă șansa să vadă animale extraordinare și la Cabana din Pădure, dar își mușcă limba și nu spuse nimic cu voce tare. Anita știa că unchiul ei era veterinar, dar nu-i spusese nimic despre *ce fel* de animale trata. Astfel de informații erau ultrasecrete.

— Abia aștept! Dar mai întâi trebuie să trec de examenele astea. Mai am unul suplimentar după prânz.

Zâmbetul Anitei se stinse.

— Nu-mi place deloc. Mi-au spus că, dacă nu iau A la asta, mă pun să repet anul. Nu cred că mai pot rămâne aici, Anita, spuse cu tristețe Edith.

Anita făcu o mutră îngrozită.

— Nu poți pleca! Să nu îndrăznești! Știu că e nedrept, dar poți s-o faci. Ești cea mai deșteaptă persoană pe care-o cunosc. În plus, nu-i poți lăsa să câștige! Hărțuitorii nu ar trebui să iasă basma curată din povestea asta. Și apoi, mi-ar fi mult prea dor de tine, știi...

Anita o strânse din nou pe Edith de după umeri.

— O să fac tot ce pot, răspunse cu hotărâre Edith.

Aflată în sala de examene, Edith se întoarse cu gândul în prezent: domnișoara Bittiful își dregea zgomotos gâtul. Părea animată de o plăcere sadică urmărind efortul lui Edith de a trece cu bine de această ultimă zi de școală oribilă. Pe fața ei ascuțită încremenise o jumătate de rânjete; până și părul părea a râde de Edith, ridicat cum era în creștetul capului într-un soi de coc ridicol și demodat... Edith se întrebă dacă domnișoara Bittiful își spăla vreodată părul...

Cum Edith se uita așa la cocul profesoarei, o șuviță groasă de păr căpătă brusc viață proprie, învârtindu-se nebunește la cea mai ușoară mișcare a capului domnișoarei Bittiful, deasupra căruia era cocoțat un fel de turn de pânze cenușii de păianjen.

Un mic păianjen negru trecu repede peste foaia de examen a lui Edith, iar ea tresări ușor, surprinsă. Se uita la el cum se învârte nesigur.

— *Ah, pânze putrezite și caca de afide. Nu voi reuși niciodată să mă întorc.*

Vocea lui explodează în capul lui Edith. Scoase imediat stiloul din gură și se îndreptă de spate.

Se uită instinctiv spre profesoară, să vadă dacă observase ceva, apoi se întoarce către puil de păianjen.

Toată viața ei, Edith suferise de dureri de cap paralizante ori de câte ori ieșea afară sau se ducea într-un loc nou. În ciuda faptului că fusese consultată de cei mai buni doctori din Anglia, nimeni nu fusese în stare să explice de ce apăreau. Din cauza acestor dureri de cap, Edith ajunsese să fie etichetată drept un „copil cu probleme“, care trebuia să stea tot timpul înăuntru, nu putea merge în excursii cu școala și avea „episoade“. Acesta fusese principalul motiv pentru care fusese trimisă la Sf. Montefiore: nicio altă școală nu vruse să o accepte.

Apoi, la scurtă vreme după ce se duse să stea cu unchiul ei în vacanță, Edith descoperise ce le provoca. Nu era deloc bolnavă. De fapt, era taman pe dos: avea un har. Avea un talent, unul dintre cele mai rare de pe planetă, pentru că era un poliglot telepatic, nici mai mult, nici mai puțin. Avea abilitatea de a vorbi cu toate creaturile folosind numai puterea minții. Durerile de cap erau rezultatul unei puteri nefolosite. Odată ce își dăduse seama de existența acestei puteri și o dezlegase, durerile de cap încetaseră ca prin magie.

Punându-și puterea la treabă, Edith își concentrează gândurile.

— *Pot să te ajut?* întrebă cu blândețe.

Păianjenul îngheță, se trase înapoi câțiva pași și apoi își ridică surprins partea din față a corpului, ca și cum abia atunci ar fi observat prezența gigantică de dinapoia băncii. Observând că Edith se uita în jos la el, păianjenul se cutremură șocat:

— *C...c... cu mine vorbești?*

Edith zâmbi, aruncând pe furiș o privire spre domnișoara Bittiful.

— *Da. Cu tine vorbesc. Dar sunt în mijlocul unui examen, așa că trebuie să mă prefac concentrată la asta.*

Edith bătu ușurel în foaie cu capătul stiloului.

— *Ah. Bine... păi... drăguț.*

De obicei animalele erau șocate când Edith le vorbea și aveau nevoie de câteva clipe să se obișnuiască. Edith încercui la întâmplare răspunsul B dintre numeroasele variante de răspuns din dreptul unei întrebări deosebit de complicate. Nu avea absolut nicio idee cum să răspundă.

— *Care-i problema? Poate te pot ajuta,* spuse Edith, după o scurtă pauză.

— *M-am rătăcit, am căzut din cuib și m-am trezit pe podea. M-am cățărat pe stâlpul ăsta de lemn și iată-mă. Trebuie să mă întorc la familia mea, dar nu am nicio idee încotro s-o apuc.*

Edith nu știa dacă păianjenii puteau plânge, dar micuțul ăsta nu părea a fi prea departe.

— Dă-mi voie să te ajut! Unde locuiești? Trebuie să fie undeva pe aproape, dacă doar ce ai căzut din cuib.

— Păi... e întuneric și umed... Și înalt. Rareori mă aventurez afară. Mama ne avertizează mereu despre pericolele din lumea de afară. Dar eu am vrut să văd cum e!

Edith încercă să se gândească. Ridică ochii în tavan, cercetându-l cu atenție. Camera era clinic sterilă, nu se zărea nicăieri niciun fir de praf, nicio pânză de păianjen.

Unde ar fi putut fi un cuib de păianjeni într-o cameră ca asta? Oare în șemineu?

Aruncând o altă privire fugitivă spre domnișoara Bittiful, Edith căscă ochii mari, uluită. Ceva negru și mic răsărise din stupul din vârful capului ei și începuse să coboare încet spre catedra profesoarei. Edith fixă punctul acela cu intensitate. Apoi apărură un al doilea

punct negru și începu să-și croiască drum afară. Într-o străfulgerare, Edith înțelese că păianjenii trăiau în cocul domnișoarei Bittiful!

Își concentrează gândurile, canalizându-și energia și evocând în minte imaginile celor doi păianjeni mititei.

— *Hei, voi de colo, păianjenilor! Mă auziți?*

Nimic. Edith miji ochii într-un efort zadarnic, încercând să-i vadă mai bine. Poate erau prea departe ca să-o audă. Își împinse mintea mai departe și încercă din nou.

— *Hei! Mă auziți?*

Domnișoara Bittiful se uita nervoasă la foaia de hârtie de pe catedră, bătând nerăbdătoare din picior și neavând habar de micile creaturi care se târau în jurul capului ei. Sau, mai bine, zis *se târâseră*. Pentru că, după ce reuși să-i vadă mai bine, Edith observă că amândoi păianjenii încremeniseră. Unul se învârtea încet, în cercuri, căzând din șuvița de păr a domnișoarei Bittiful pe un capăt de fir fin de pânză, care, își spuse Edith, avea aproape aceeași culoare ca părul domnișoarei Bittiful. Cine știe, poate toată coafura ei nu era decât o uriașă încălceală de pânze de păianjen. Poate faptul că arăta așa cum arătau și pânzele de păianjen de pe capul ei nu era întâmplător.

— *Mă auzi, nu-i așa? Sunt fata cu păr blond prins în coadă de cal din banca din fața ta.*

Răsună o voce plăpândă.

— *Bernard, ai auzit asta?*

— *Cam greu să nu aud. Sunt expus elementelor, îmi risc viața și membrele aici. Suntem siguri că Bert a căzut și că nu se joacă de-a v-ați ascunselea cu noi?*

— *Nu asta e problema imediată, dragule. Vocea... e o fetiță acolo, un pui de om care vorbește cu noi!*

— *Ah! făcu Bernard.*

Edith zâmbi în sinea ei. Păianjenii, viermii și insectele erau cele mai amuzante dintre creaturile cu care stătea de vorbă.

Păianjenii – care continuau să analizeze situația între ei – erau într-o stare de evidentă agitație, așa că Edith așteptă să se calmeze.

— *Bernard! Ai de gând să vorbești cu ea sau trebuie să vorbesc eu?*

— *Cred că ar trebui să vorbești tu, dragă. Condițiile s-au stabilizat, ar trebui să continui coborârea.*

Bernard își reluă coborârea lentă spre catedră, iar celălalt păianjen i se adresă direct lui Edith.

— *Cine ești? Ce vrei? E teribil de nepoliticos să țipi la noi așa, din senin. Niciun om nu mi-a mai vorbit așa până acum.*

— *Ai vorbit vreodată cu un om, dragă? se ridică vocea lui Bernard de undeva, dinspre catedră.*

— *Concentrează-te, Bernard! Găsește-l pe Bert! Sigur că nu mi-a vorbit, dar ideea e că nu ar trebui să ne poc-nească așa, nitam-nisam, cu gândurile ei.*

Edith se întrebă cum altfel ar fi putut încerca să inițieze o conversație cu un păianjen, dacă nu vorbindu-i pur și simplu.

— *Scuze. Nu făceam decât să mă întreb dacă nu cumva căutați pe cineva. Pentru că mi se pare că micul Bert e pe banca mea*, zise ea politicos.

— *Sunt!* spuse o voce firavă. Și, în clipa următoare: *Mamă! Tată! Sunt aici!*

— *Bernard! Îl are pe Bert! Fata îl are pe Bert în plasa ei!*

— *Nu am nicio plasă*, zise Edith. Plecă ochii în foaia de hârtie din față, ca să nu dea de bănuț că era implicată într-o conversație animată în timpul examenului. *Sunt om. Bert a căzut din cuib, probabil când domnișoara Bittiful mi-a dat foaia de examen. E aici, cu mine, pe banca mea.*

— *Dă-l înapoi! Nu poți să-l păstrezi!*

Edith dădu ochii peste cap. Apoi se uită în jos, la Bert.

— *Mama e foarte nervoasă, dar face cele mai lipicioase pânze*, spuse cel mic în chip de scuză.

— *Cred că singura cale să te întorci este când vine să-mi ia foile de examen. Poți sări înapoi pe ea?*

Bert nu răspunse. Edith realizează că nu era decât un copil. O săritură în înălțime era prea mult pentru el.

— *Va trebui să te duci tu la ea.*

Vocea lui Bernard răsună în capul lui Edith.

— *Cum? făcu Edith, nedumerită.*

— *Profesoara. Va trebui să termini examenul mai repede. Să te ridici, să predai lucrarea. Apoi ea se va așeza, iar tu vei fi în picioare, ceea ce îi va da lui Bert avantajul înălțimii și va putea cădea în cuib. Poți face asta, nu-i așa, fiule?*

— *Da, tată, cred că da, răspunse timid păianjenul mititel.*

— *Bun. Atunci așa facem. Cațără-te pe fată și te aduce ea.*

Pe Edith o cuprinse panica atunci când îl văzu pe Bert târându-se spre ea, cățărându-se pe mâna ei și pregătindu-se să înceapă urcușul pe braț, spre umăr. Dacă se ridica acum, sigur pica examenul. Mai avea zece minute la dispoziție și douăzeci de întrebări de răspuns. S-ar părea că va trebui să repete anul. Asta în cel mai bun caz.

Așa că le spuse păianjenilor:

— *Nu pot încă. Trebuie să termin testul.*

— *Știam eu, vrea să îl răpească, țipă mama-păianjen.*

— *Calmează-te, dragă! Uite, văd o hârtie pe catedră.*

Bernard se opri, rumegând un plan. *Are o mulțime de numere și în dreptul fiecărui număr sunt litere. Sunt sigur că e foaia cu răspunsurile. Ce părere ai avea dacă ți le-aș spune? Așa ai termina cât ai clipi din ochi.*

Edith fu cât pe ce să scoată o exclamație de uimire. Domnișoara Bittiful avea foaia cu răspunsuri pe masă?

Se uită la foaia din fața ei, căutând una dintre puținele întrebări la care era sigură că răspunsese corect.

— Hai să verificăm. *Vezi cumva un C lângă numărul șase de pe pagină?*

Urmă o mică pauză, timp în care micul punct negru își reglă poziția pe masă.

— *Da*, spuse Bernard.

— *Nu fi ridicol, Bernard, tu nu știi să citești, ai inventat totul, interveni nemulțumită mama-păianjen.*

— *Ba știi să citesc, protestă Bernard. Trăiesc în cocul ăsta de un an de zile. Profesoara nu face altceva decât să citească, iar, când o face, citește adesea cu voce tare. Doar ai auzit-o și tu, dragă. La început am crezut că vorbește cu cineva, dar nu, își citea ei însăși cu voce tare. Mai ales în baie. E o imagine sinistră, dar oricum, fără să vrei, se prinde câte ceva de tine. Am învățat să citesc cu multă vreme în urmă. Îmi place să mă relaxez după o masă cu afide și să ascult povestea serii. Până acum a epuizat toți clasicii. Probabil în continuare voi ajunge să învăț franceză.*

— *Ba nu. În continuare îl aduci pe Bert acasă!*

— *Așa voi face, draga mea, nu-ți face griji. Acum, ce altă literă vrei să mai știi?*

Bernard era un păianjen practic, și-a spus Edith, deși era evident că îi făcea plăcere să se laude cu talentele lui la citit.

— Păi, crezi că am putea începe de sus și...

— Vrea să TRIȘEZI! țipă mama. Vrea să fim complicitii ei! Drept cine ne iei? Bernard, ai auzit-o? Îți vine să crezi? Nu o poți ajuta!

— Trebuie să-l aducem pe Bert acasă, dragă.

— Bernard, nu poți încuraja astfel de comportament! Examenele sunt făcute cu un scop!

— Draga mea. O faptă bună merită răsplătită. Acum trebuie să ne grăbim. Dacă profesoara se ridică din nou, Bert nu va mai putea sări niciodată! Vocea lui Bernard se făcuse tăioasă, ca o pânză oțelită, iar nevasta lui tăcu.

Era limpede că Bernard putea fi un păianjen formidabil când era sub presiune, își spusese Edith.

— Încă ceva.

Vocea lui sună ceva mai înfundat, iar Edith abia apucă să zărească micul punct negru alergând pe catedră și traversând hârtia de examen. Domnișoara Bittiful părea că nu observase micul păianjen care se învârtea în jurul ei, dar își mișcă brațul pe masă, obligându-l pe Bernard să ia măsuri de urgență ca să nu fie zdrobit sau spulberat.

— Ce-i? făcu Edith, încercând să-și controleze zâmbetul care îi înflorea complet nelalocul lui pe față. Bernard era un tip abil, nu glumă.

— Nu e nicio firimitură pe aici. Ai putea să ne aduci ceva de mâncare?

— Bernard, nu e momentul! Bietul Bert! se jelui nevestă-sa.

— Uite ce-i, draga mea, nevoia e nevoie. Niciun camarad de plasă de-al meu n-o să flămânzească dacă pot da o mână de ajutor. Știu ce se poate întâmpla dacă ție și celorlalți vi se face foame. Nu am de gând să sfârșesc ca unchiul Tiberius!

Edith nu se gândise niciodată să trișeze, dar vremurile disperate cereau măsuri disperate. Nu putea risca să pice examenul: nu ar fi făcut decât să dea mai multă muniție profesorilor ca să-i facă zilele la școală și mai mizerabile. Trebuia să încheie târgul.

— Îți aduc mâncare. Vedem noi cum. Poți citi cifrele și literele?

— Așadar ne aduci mâncare când îl lași pe Bert? Bernard nu avea de gând să se grăbească până când înțelegerea nu era clară.

Edith se gândi puțin. Se părea că, pentru a căpăta răspunsurile, va trebui să arunce mâncare pentru păianjeni în cocul domnișoarei Bittiful.

— Ok. Am un sendviș în geantă.

— Ce fel de sendviș?

— Cu brânză.

— Perfect. Un pic de brânză pică fix cum nu se poate mai bine. Ne descurcăm noi cumva. Ești gata? O să-ți citesc răspunsurile.

Urmă un moment de tăcere, răstimp în care Bernard se instalează mai bine. Edith se uită atentă, văzând cum micul punct negru urcă încet înapoi pe firul de pânză pe care coborâse pe bancă.

— 1 – C, 2 – A, 3 – D, 4 – B...

Edith se concentrează, verificându-și atentă răspunsurile și umplând spațiile goale pe măsură ce Bernard îi dicta.

Dură ceva vreme și, când ajunseră la sfârșitul testului, fata oftă ușurată. Apoi, gândindu-se puțin, schimbă repede un răspuns, ca să fie greșit. Nu le putea nimeri chiar pe toate, ar fi fost prea suspect, iar profesorii ar putea să o pună să dea din nou examenul. 98 % ar trebui să fie suficient. Un A curat. Aruncă o privire la ceas. Mai aveau cinci minute.

— Bert, ești gata? întrebă ea. *Urcă-te pe umărul drept. Acolo ar trebui să fie cel mai apropiat punct de pârul ei când ajungem la catedră.*

— *Da, sunt gata.*

— *Hai, fiule. Eu voi fi acolo, cu mama. Te așteptăm,* zise Bernard încurajator.

— *Ah, Bert, ai grijă, se văicări mama.*

Edith își făcu curaj și, chiar înainte ca domnișoara Bittiful să o anunțe că mai sunt cinci minute, împinse scaunul în spate și, fără să mai stea pe gânduri, se îndreptă hotărâtă spre catedră.

— Am terminat, domnișoară.

Domnișoara Bittiful se lăsă pe spate, uluită. Edith se apropie și mai mult și ridică foaia de examen. Auzi un strigăt ușor când Bert făcu saltul.

— *Hopaaaaaaaa...*

Urmă o pauză.

— *Bravo, fiule! Frumoasă săritură!*

— *Ah, Bert, bine că te-ai întors! Să vezi când le-oi povesti fraților și surorilor tale. Mare noroc ai avut că ai scăpat cu viață. Ți-am spus doar să nu te duci niciodată afară.*

— *Stai așa, și mâncarea?* întrebă cu voce provocatoare Bernard.

— *O aduc acum,* răspunse Edith.

Domnișoara Bittiful se încruntă la testul fetiței.

— Ai terminat mai repede? întrebă ea bănuitoare.

— Da, domnișoară. Mă duc să-mi iau geanta.

Domnișoara Bittiful se ridică brusc.

— Ai trișat, Edith Wight? Cum ai reușit să predai testul mai repede? În douăzeci de ani de când sunt la școala asta nimeni nu a terminat testul mai repede! Domnișoara Bittiful miji ochii. E ceva necurat la mijloc.

Edith făcu câțiva pași în spate spre bancă și se aplecă să-și ia geanta de jos.

— Dă-mi-o! se răsti profesoara.

Edith i-o întinse în tăcere. Domnișoara Bittiful i-o smulse din mână și începu să scoată conținutul pe

catedră. Scoase cartea despre elefanți de la bibliotecă, penarul, agenda, jumătatea de sendviș învelit într-un șervețel plin de grăsime.

— Îh, exclamă domnișoara Bittiful, aruncând o privire disprețuitoare spre Edith, în timp ce îi răsturna geanta cu fundu-n sus. Cum nu mai căzu nimic din ea, domnișoara Bittiful păru dezamăgită.

Edith se întinse repede să-și adune lucrurile. În graba ei, lovi intenționat sendvișul și-l dădu jos de pe catedră, pe podea.

— Ridică-l imediat! strigă domnișoara Bittiful.

Edith se aplecă, desfăcând sendvișul și rupând câteva bucățele de brânză.

— Trebuie să recunosc, sunt mai mult decât surprinsă, continuă domnișoara Bittiful. Să vedem ce scor obții, desigur, și, dacă nu se ridică la standardele școlii noastre, va trebui să suporti consecințele. De fapt, e foarte posibil să trebuiască să repeți anul, și după aceea încă o dată, dacă va fi cazul. O rușine îngrozitoare, nu ți se pare?

Pe fața domnișoarei Bittiful se întipări un zâmbet viclean, iar Edith fu tentată să protesteze, să îi spună că era nedrept, dar se abținu.

— Da, domnișoară Bittiful, răspuse ea.

Domnișoara Bittiful miji ochii.

— Trimestrul se încheie mâine-dimineată. O să am grijă să-i transmit doamnei Montefiore rezultatele tale până atunci, spuse cu răutate profesoara. Acum poți să pleci. Între timp, îți sugerez să îți folosești seara reflectând asupra apetitului tău pentru studiu. Probabil că vei avea nevoie de el.

Cu aceste cuvinte, profesoara îi întoarse spatele lui Edith și se aplecă peste catedră, strângându-și și ea lucrurile.

În clipa aceea, Edith aruncă prima bucățică de brânză. Se arcui frumos prin aer și ateriză direct în stupul din capul domnișoarei Bittiful.

— *Bravo*, strigă Bernard, iar Edith chicoti încet când brânza dispăru în masa de fire cenușii.

— *Mai ai? Suntem o familie mare, știi...*

— *Câți locuiți acolo?* întrebă Edith, conștientă că domnișoara Bittiful o va alunga în scurtă vreme din sală.

— *Anul ăsta a fost unul dintre cei mai buni, avem nouă sute optzeci și șapte de pui de păianjen. Bert e ultimul care a eclozat.*

Edith făcu ochii mari, uluită. Aproape o mie de păianjeni locuiau în părul domnișoarei Bittiful! Cu o îndrăzneală nesăbuită, aruncă toată jumătatea de sendviș.

Ateriză greu în stup și domnișoara Bittiful se îndreptă imediat de spate.

— *Ai... ai aruncat cu ceva în mine?* se răsti ea, străfulgerând-o pe Edith din priviri.

Fata încercă din răputeri să-și compună o expresie de uimire nevinovată.

— Sigur că nu, domnișoară! S-a întâmplat ceva?

Profesoara miji iar ochii, ridică o mână și-și pipăi monstruosul turn de păr. Dar sendvișul dispăruse deja în hățișul des.

— *Mulțumesc! Asta o să ne ajungă o bucată de vreme!* zise Bernard.

— *Și mulțumesc că m-ai ajutat. Dacă mai rămâi blocată la vreun test cu asta, să ne spui!* se auzi vocea plăpândă a lui Bert.

Domnișoara Bittiful, mulțumită că distinsul ei coc părea neatins, se încruntă la Edith.

— Dispari imediat și du-te în dormitorul tău!

Edith nu așteptă să-i spună de două ori. Îi făcu domnișoarei Bittiful o mică plecăciune, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

Abia aștepta să îi povestească unchiului ei despre asta mâine, când va ajunge la Cabană.